ELS GAFARRONS

COLLA HUMORÍSTICA
— DE MASNOU —

CANÇONS DE PASQUA
1921

Empescades per

ANTÓN PORTABELLA

Preu: 25 céntims

GAFARRONISTES

(CANTAIRES I MÚSICS)

Francesc Raméntol	Joan Bigas
Pere Curell	Jaume Sala
Joan Palau	Francesc Bernet
Antón Cot	Antón Marí
Pere Perich	Lluis Vallell
Josep Vila	

NOTA. — L'autor concedeix el dret de cantar-les a qui li dongui la gana.

GAFARRONS

Pas-doble

I.

Perquè passeu la Pasqua alegra i bona
cançons plenes d'humor us cantarèm,
i si de gust us fèm riure una estona
contents de vostre goig tots n'estarèm.
Veniu, doncs, a sentí aquesta aucellada
que refilant i tot fent la piu-piu
veureu de quina forma fa bugada
i com pose les pesses en llexiu.

Obriu bé les finestres,
les portes o balcons,
per sentir les passades
d'un vol de gafarrons
de gafarrons
de gafarrons...
Hi han mascles bons!

II

Ficseu-se quin dalit té la cistella,
remena i salta com un bailarí;
té un aire triomfador perque sab ella
que d'ous i d'altres coses l'heu d'omplí.
Poseu-hi a dins viràm i llangonisses,
ampolles de conyac i de xampany,
i vi del que serveix per dir-ne misses,
pensant que això tan sols és un cop l'any.

Obriu bé les finestres, etc.

III

Deixant apart això de la minestra,
lo que heu pensat donar-nos no se sab;
la casa no tireu per la finestra
que'ns podríau amb un trasto trencâ el cap.
Val més que'ns déu alguna papeleta
de duros que no us portin compromís
i en lloc d'anar al Clot per via estreta
a Londres anirèm o bé a París.

Obriu bé les finestres,
les portes o balcons,
per sentir les passades
d'un vol de gafarrons
de gafarrons
de gafarrons...
Hi han mascles bons!
molt bons!!

Música de les coples de

LA CORTE DE FARAÓN

I

A Barcelona s'ha fet de moda
fer llargues cues per proveí
un pa de quilo, carbó i tabaco
i altres fan cua per fer pipí.
Però resulta que son tan llargues
que esperant tanda per comprâ un pa
una senyora, ja de vuit mesos,
va allà a la cua desocupâ.

Oidà! oidà!
Al món passen coses tan grosses
Oidà! oidà!
que ben mirades semblen bosses
Oidà! oidà!
Ja - ma - ja - la - ja!

II

Tenen les noies la gran fatlera
d'anar tan curtes, prô tant i tant,
que si segueixen escursant roba
tot algún día'ns ho ensenyaràn.
Si les deixessin anâ a gust d'elles
lo que farien ja ho sabèm bé;
es vestiríen per no anâ nues
amb una fulla de magrané.

III

A la montanya va anâ en Mariano
per fê una menja de rovellons
i tot buscant-ne dintre la brolla
sols hi trovava que cagallons.
—Estic de pega—va dir-se l'home—
que trovi olives es molt salat;
aniré al cine que allà es més fácil
que bolets surtin am l'humitat.

IV

Una minyona que allà a la platja
banyant s'estava amb el senyoret
de cop i volta tota esverada
surtí de l'aigua fent un xisclet.
—Per Deu, no cridi tant—ell va dir-li—
que li podría fer mal el bany.
Ai!—va respondre—per sobre l'aigua
he vist el morro d'un peix extrany.

V

Amb els impostos que'ls goberns posen
son per nosaltres una gran creu.
A les farmacies comprant potingues
ja'ns claven sellos per tot arreu,
Tal com ho pelen no és gens difícil
que un sello'ns posin als pantalons;
també als elástics i a les sabates
i tal vegada fins als... botons.

VI

Deia una mare a la seva filla
si't surt un novio per festejar,
am petons grossos les teves galtes
no te les deixis bombardejar.
Ai, mare meva—va respondre ella—
corren uns joves molt atrevits.
Tant me podría fer petons grossos
com me'n podría fer de petits.

VII

Per portar mitjes ben trasparentes
una xicota gastava molt,
i per les cames mal hetxurades
sols se l'hi veia que burrissol.
Un barbé un dia diu que va dir-li:
De pèl podries fé un matalàs.
Vols que te'l talli? Contestant ella:
Demà a aquesta hora m'afeitaràs!

CUPLET

Música de «Els Focs Artificials»

I

A la montanya un dia
dos novios van anar,
fasols per fer-ne truites
portaven per menjar.
Un cop van estar fetes,
les truites de fasols,
goluts tant ell com ella
ne varen menjar molts.
Y avall tots dos ben tips mentres anaven
tot era barallar-se i de valent,
perquè tronava molt i discutíen
si eren trons de llevant o de ponent.

No menjeu pas fasolets...
que acostumen a explotar,
y si son grossos els trets ..
us podrieu reventar.
¡Vaa!...

II

Mossén Bernat Lletuga
amic de les cançons,
va invitâ a que cantessin
un dia ELS GAFARRONS.
La colla, que son dotze,
sentint-la el tal mossen,
diu que am la majordona
ballava de content.

I amable a la cistella va posar-hi
uns quants raves fregits i dugues cols
després va dals-hi un duro... sevillano
i per menjâ'ls va dâ un plat de fasols.

No menjeu pas fasolets...
que acostumen a explotar,
y si son grossos els trets...
us podrieu reventar.
Vaa!...

III

Una galant xicota
va anâ a cal sabatê
per fer-se fê unes botes
de dóngola o doré.
La mida ella esperava
amb el vestit alçat,
prô el pegot no's movía
del seu lloc assentat.
No sé perquè no's mou—ella va dir-li—
parats aquí tots dos semblem mussols.
—Dispensi, de tan tip no puc alçar-me;
¡tinc por que'm comprometin els fassols!

No menjeu pas fasolets...
que acostumen a explotar,
i si son grossos els trets...
us podrieu reventar.
Vaa!...

COPLES

I

—Amb afecte imponderable
i am molt gust aquí'm vingut.
—Cu-cut, cu-cut...
—Quina cosa'm sapigut.
Ens han dit que les estrelles
ningú pot tocà amb el dit,
i que'l sol fa llum de dia
i la lluna surt de nit.

II

—Diuen que passat la Pasqua
nostre il-lustre Ajuntament.
—Amén, Amén,
—A tothom farà content.—
Qui no vengui a preu de taça
o no dongui ben bé'l pès,
no cal pas que escorri el bulto...
que tampoc li faràn rés.

III

—En Geroni salta i brinca
de content que està no hi veu.
—Calleu, calleu...
—Ho diré per tot arreu.—
Diu que avui la seva sogra
li movía molt soroll
i al baixar corrents la escala
s'ha trencat la nou del coll.

IV

—Certa nit an el cassino
una parella flamant.
—Ballant, ballant...
—Ella's 'nava descordant —
Al notar-ho ell va dir-li:
Si d'estómac no estàs bé,
no es prudent que aquí't descordis
ves, i afluixa't al carré.

V

—Jo conec una cuinera
més rodona que un mató.
—Y això, y això?
—Té bona presentació.—
Si no sab fê un peix am salsa
ni carn-d'olla ni puré
hi han senyores que asseguren
que les truites fa molt bé.

VI

—Els hi agrada a moltes noies
portâ'ls vestits trasparents.
—Parents, parents?...
—Vull dir vestits indecents.—
Prô resulta devegades
si amb un clau s'han enganxat
tant de lluny com de l'avora
se'ls hi veu tot el forat.

VII

—La Quimeta està molt trista
i no més fa que plorâ.
—Es clà, es clà!
—Crec que la volen tancâ.—
Si son pare vol tancar-la
al convent sols perqué sí
ella diu que desseguida
pel seu novio's farà obrî.

VIII

—Hi ha xicotes que's daleixen
per portar curt el vestit.
—Qué has dit, qué has dit?
—Que'ns farán patir del pit.—
Quan estiguin ben cansades
d'ensenyar tota la pell
es molt fácil que algún día
ens ensenyin el .. cervell.

IX

—En Pepet i la Pepeta
sosteníen relacions.
—I bons, molt bons...
—Sempre anaven pels recóns —
Van menjâ un jorn cap i pota
i jugant molt engrescats
al fer-se un petó an els llavis
van quedâ els dos enganxats.

X

—Avui cap xicota's ficse
si el seu novio va am bon fi.
—I així, i així...
—De tot els diuen que sí.—
Quan alguna cau del burro;
vol sa mare dâ entenent,
que sa filla té la passa...
passa, passa... que es un nen.

XI

—Certa viuda molt xamosa
sempre anava sola al llit.
—Qué has dit? Qué has dit?
—Malves feia el seu marit.—
Una nit sentí una pussa
i no arrivant-hi am la ma
en Joanet va dar-li aussili...
i aquest sí que hi va arrivâ.

XII

—Us cantèm coses de Pasqua
perqué am gran satisfacció.
—D'aixó... d'alló...
—La passeu bé de debó.—
I de tot cor se us desitja,
desprès de menjar-se'l bè,
que no us fassi mal la mona
i si fos mico també.

XIII

—No sabeu pas la feinada
que cantant se'ns ha girat.
—Carat. carat...
—Tothom vol que hi aném aviat.
Acabém de rebrê un cable
d'un que diu: Si sou servits
'neu depressa que us esperen
per cantâ als Estats Units.

PROU